

Den 13 december 2023

Ett efterlängtat farväl till medelklassen

Herrens år 2020. Wilma står i mörket, belyst av sin telefondisplay; hon skriver ett mess och trycker på send.

I bakgrunden sitter Rebecca, hennes telefonen lyser upp när hon får mess från Wilma.

- Rebecca** *(textar på telefonen, road)* Fan vad creepy du är. Som säger så om min mamma.
- Wilma** *(textar på telefonen, skamsen)* Alltså förlåt, jag menade inte så. Jag menade inte att din mamma är fin, jag menade att *du* är fin, och att det liksom är tydligt var du fick det ifrån.
- Rebecca** Det var hästen jag ville visa. Och inte min mamma. Men du kan få hennes nummer, om du vill. Så kan du flörta med henne ju.
- Wilma** Nej! Jag vill ha *ditt* nummer ju.
- Rebecca** Men det är bra, hon gillar unga killar. Du kan bli ihop med henne. Och sen kan du dumpa henne hårt. För min skull. Det förtjänar hon.
- Wilma** Jag gör vad som helst för dig. Jag lovar.
- Rebecca** Bullshit!
- Wilma** Jag lovar. Det bor trehundra pers här. Och närmsta stad är elva mil bort. Det dyker aldrig upp tjejer som dig här.
- Rebecca** Vad som helst alltså? Så om jag ber dig att ta livet av min mamma?

Rebecca *(fortsätter)* Och dumpa hennes kropp någonstans?

Wilma Alltså ta livet av någon är väl inte det svåra, tänker jag. Det svåra är väl just vad man gör med kroppen sen?

Rebecca *(fortfarande lite road)* Fy fan vad du är en creepy kille! Varför är du inte lite mer normal-creepy? Och pratar om mina bröst och hur hård din kuk är.

Wilma *(efter ett ögonblick)* Jag har ingen kuk. Jag bara ljuger. Förlåt. Jag är tjej.

Rebecca Skojar du eller?

Wilma Nä ...

Rebecca Alltså, vem fan catfishar åt det hållet? Jag har aldrig hört talas om tjejer som catfishar andra tjejer, det är ju bakvänt ju.

Wilma Jo ...

Rebecca Är du enda lebban i byn, eller vad fan handlar det om?

Wilma Jag är hetero.

Rebecca Så vad fan handlar det om då?

Wilma Förlåt. Det är inte meningen att vara så creepy.

Rebecca *(scrollar på telefonen)* Men herregud, jag sitter här och kollar dina stories – och dom är ju helt jävla trovärdiga, hundra procent. Hur mycket tid har du lagt på det här egentligen?

Wilma Det är inte min.

Rebecca Har du snott nåns snap!

Wilma Nä. Han är borta. Han gav mig inlogget.

Rebecca Vad då borta?

Wilma Han är försvunnen. Och han bad mig att posta grejer åt honom, efter – för att jävlas med några i stan. Så att dom skulle tro att han fortfarande fanns kvar nånstans. Men jag är ganska säker att han hoppade från klippan.

Rebecca *(stirrar på killen på telefonen)* Varför tror du det?

Wilma Det finns ett naturskyddsområde utanför byn. Det är flera människor som tipsar om det. På forum där dom pratar om självmord.

Rebecca Du – det betyder inte att han hoppade för det. Han kanske bara mindfuckar dig.

Wilma Jag vet inte. Men det finns en jävligt hög klippa där. Och den har alltid varit avspärrad, så länge jag har levt. Själva klippan är instabil. Det rasar bitar ibland. Rakt ner i havet.

Rebecca Är den avspärrad med höga staket?

- Wilma** Nä då, bara ett tunt rep. Men vi har alltid fått höra i skolan att vi aldrig, aldrig få gå ut dit.
- Rebecca** Så du har aldrig varit där?
- Wilma** Jag har ju varit precis sidan om. Alltså tio meter bort. Men jag har aldrig gått över repet och tittat ner.
- Rebecca** Varför inte då?
- Wilma** Jag var väl rädd för att det skulle rasa av min vikt, eller nåt. Så när jag var liten tänkte jag aldrig att det var ett ställe man kunde hoppa ifrån. Och dö.
- Rebecca** Folk skriver så mycket skit på forum. Det är säkert inte sant.
- Wilma** Jag tänkte det också först. Men sen kom jag på en grej. Det står alltid en massa bilar på parkeringen. Övergivna. I flera månader. Och sen på våren kommer bärgningsbilen, och dom försvinner.
- Rebecca** Och du tänker att människorna som körde dom?
- Wilma** Att dom har hoppat (*kort paus*) Jag menar, finns det en annan förklaring?
- Rebecca** Men kropparna, dom skulle ju spolas iland. Folk skulle hitta dom. Det skulle bli en nyhet, eller hur?
- Wilma** Men det är det som grejen.

- Wilma** *(fortsätter)* Och det är det dom skriver om på forumen, folk från stan, folk från överallt. Att strömmen tar en till havs. Och det är helt sant. Strömmarna där ute är sjukt starka. Jag har seglat jolle därute.
- Rebecca** Så du säger att det kommer folk från hela landet för att kasta sig ut från den där klippan och försvinna ut i havet?
- Wilma** Ja.
- Rebecca** *(efter ett ögonblick)* Var han en nära vän?
- Wilma** Nä, inte riktigt. Han flyttade hit i augusti. Men vi pratade, ibland.
- Rebecca** Jag är ledsen, du. Och jag fattar att du mår skit. Men du kan inte hålla på och använda honom online – det fattar du väl själv.
- Wilma** Jag borde ha sagt nåt innan. Förlåt, på riktigt. Det var inte meningen att dra in dig i det. *(kort paus)* Men jag tror att Adrian skulle tycka om det, faktiskt.
- Rebecca** Det är uppfuckat. Det är det. Och det kan finnas konsekvenser – långsiktiga konsekvenser.
- Wilma** Som vad då?
- Rebecca** Du, hur gammal är du egentligen?
- Wilma** Sjutton.

Rebecca Och stämmer Adrians ålder på Tinder tjugofem?

Wilma Mm.

Rebecca Det låter lite som Adrian utnyttjar dig, sweetie.

Wilma Det gör inget. Jag har inget emot det. Jag vill bara inte ljuga mer. Finns det nån chans att vi bara kan börja om? Jag vill fortsätta prata med dig.

Rebecca Det är för sent. Och nu vet jag inte vilken busshållplats vi passerade precis.

Wilma Sitter du på 437:an?

Rebecca Hur visste du det?

Wilma Enda bussen som går förbi här. (*kort paus*) Var är du på väg?

Rebecca Bara norrut.

Wilma Ska du göra nåt speciellt?

Rebecca Inget speciellt.

Wilma Varför tar du 437:an då?

Rebecca För att den går norrut.

Wilma Men varför tog du inte 404:an istället? Den tar raka vägen, express.

Rebecca *(Svarar inte.)*

Wilma Var är bussen nu?

Rebecca Jag vet inte. Nästa hållplats Långhammar, står det.

Wilma Men då är du här snart. Min hållplats är den efter Långhammar. Du är där om en kvart ungefär.

Rebecca Jaha, hur så?

Wilma Du kan hälsa på mig. Du kan bo här. Min mamma är i väg och jobbar, så du kan få hela övervåningen för dig själv.

Rebecca Tack du men jag fortsätter nog norrut.

Wilma Är du säker?

Rebecca Jag är säker, sweetie.

Rebecca släcker sin telefon och försvinner.

Wilma Hallå! Var tog du vägen? Frågetecken-frågetecken-frågetecken. *(paus)* Jag kan ta livet av din mamma. Om du vill. Smiley face.

Mörker.

* * *

*En kvart senare, en enslig busshållplats i mörkret.
Rebecca har precis stigit av bussen, dess röda bakljus
försvinner i det svarta. Wilma väntar på henne. De
använder sina telefoner som ficklampor.*

*Rebecca lyser på Wilma, som vinkar förläget och ler,
därefter dansar ljuset runt i mörket tills Rebecca inser
att det finns ingenting här.*

- Rebecca** Jaha. Så du kom alltså?
- Wilma** Ja. Jag tänkte det var bäst. *(kort paus)* Om ifall att.
- Rebecca** *(misstänksamt)* Om ifall att vad då?
- Wilma** Om ifall att du steg av bussen ändå.
- Rebecca** *(efter en paus)* När går nästa buss?
- Wilma** Tre timmar.
- Rebecca** Vad då, det måste väl gå en om en timme igen?
- Wilma** Den går bara sex gånger om dagen. Nästa är sista.
- Rebecca** Men vad fan, jag kan ju inte stanna här!
- Wilma** Jag är ledsen.
- Rebecca** Har du bil?
- Wilma** Jag har inte körkort än.
- Rebecca** Nä, men det har jag så klart.

Wilma Mamma tog den. Hon är hos sin pojkvän i Gävle.

Rebecca Men ... har du nån kompis med bil då?

Wilma *(Skakar på huvudet.)*

Rebecca Alla måste väl ha bil häromkring?

Wilma Jo ... Men jag vet inte vem jag ska fråga. *(kort paus)* Wiking kanske. Men han kommer vilja köra dig själv då. Och han kladdar alltid.

Rebecca Så jag är fast här, menar du? *(lyser på henne)* Om jag inte vill bli kladdad på av en jävla viking.

Wilma *(Rycker på axlarna.)*

Rebecca Fuck hur fan hamnade jag här?

Paus.

Wilma Du kan vänta hemma hos mig. Om du vill.

Rebecca funderar.

Rebecca Nej. Adrian är där.

Wilma Nä! Det är han inte. Han är försvunnen.

Rebecca Han gömmer sig hos dig, eller hur?

Wilma Nä!

- Rebecca** *(fortsätter medan Wilma protesterar)* Han har manipulerat dig totalt och du gömmer honom och gör precis som han vill, eller hur?
- Wilma** Nä!
- Rebecca** Jo, han är fan där, jag ser det på dig.
- Wilma** Det är han inte
- Rebecca** *(avbryter)* Det är han fan visst, jag ser det på dig du har helt kärat ner dig i en tjugofemåring som bara manipulerar dig med sjuka jävla mindfucklekar. Och nu
- Wilma** *(avbryter)* Nä! Nä!
- Rebecca** Jo, och nu har han fått dig att lura hit mig med och det var säkert hans plan hela tiden. Du skulle göra det, eller hur! Om han bad dig, eller hur!
- Wilma** Vad fan anklagar du på mig för! Vad fan har jag gjort dig!
- Rebecca lugnar ner sig. Paus.*
- Rebecca** Varför går du inte bara? Om jag är så hemsk mot dig.
- Wilma** Det tänker jag inte göra.
- Rebecca** Bara gå iväg. Hem igen. Och låt mig vara.
- Wilma** Jag tänker inte gå någonstans, jag bor här.

Paus. Tystnaden dånar.

- Rebecca** Så vem är han egentligen Adrian?
- Wilma** Jag vet inte riktigt. Hans familj köpte prästgården för fem år sen eller nåt. Dom sade att dom skulle renovera det och ha det som sommarhus. Ingen har sommarhus häromkring. Och dom gjorde aldrig ett skit med huset. Och sen flyttade han plötsligt hit bara. Jag vet bara att gick på Musikhögskolan i Stockholm och så hände nåt där.
- Rebecca** Det är dom värsta, bara så att du vet. Dom känsliga medelklasskillarna: James Franco och Soran Ismail och såna rumphål.
- Wilma** Vem är Soran Ismail?
- Rebecca** Komiker, svensk. Det var bara ett år sen eller två, han våldtar tjejer läser du inte nyheter?
- Wilma** Jag har inte så bra koll på Sverige. James Franco vet jag.
- Rebecca** Men det är såna såna som Adrian. *(kort paus)* Du fattar att han har manipulerat dig, va? *(halvt på skämt)* Och nu låter du honom gömma sig i din källare.
- Wilma** Vi har ingen källare.
- Rebecca** På övervåningen då eller vad sade du?

- Wilma** Jag har inte sett honom på två veckor, jag lovar.
Och han har aldrig ens varit hemma hos mig.
- Rebecca** Men du har varit hos honom.
- Wilma** Mm.
- Rebecca** Och visst försökte han knulla dig då?
- Wilma** *(Svarar inte.)*
- Rebecca** ”Kan vi inte bara ligga här en stund tillsammans och kramas”. *(kort paus)* Jävla svin, jag hatar dom.
- Wilma** Hur visste du att Adrian sade så? För så sade han, precis. ”Kan vi inte bara ligga här en stund.” Och så lade han sig ner på en dammig soffa och drog ner sina byxor och jag kramade om den, och du visste det redan. Hur visste du det? Och jag hade knullat honom också, om han hade frågat det hade jag. Men han frågade aldrig och det fattar inte jag, för att han frågade om grejer hela tiden annars. Om jag kunde göra *det* eller *det* åt honom. Och jag sade alltid ja. För jag hade liksom inget annat att göra. Och jag hade inte knullat på ett år, så jag hade sagt ja till det också. Men det var som han inte *ville* fråga om det. Utan bara göra det ändå. Som om det var bättre om han inte frågade, mer spännande eller nåt. Så jag bara reste mig upp och gick.
- Rebecca** Good for you.
- Wilma** Jag blev bara så jävla förbannad. För jag ville verkligen knulla honom.

- Wilma** *(fortsätter efter en kort paus)* Och sen började han messa mig en massa instruktioner på natten om vad jag skulle göra när han var borta – och jag bara ”ja, ja, ja” till allt. Sen kom inlogget till Snap och allt det, och nästa morgon var han spårlöst försvunnen.
- Rebecca** Sweetie ... Han har mindfuckat dig totalt. Han är inte död. Jag garanterar. Han har bara stuckit hem till sina föräldrar eller nåt, med svansen mellan benen och så har dom fått reda ut alla hans problem med psykologer och pengar och skit. Så funkar dom.
- Wilma** Varför kunde han inte bara fråga mig?
- Rebecca** Därför att han aldrig frågade om *nånting*. Han bara sade åt dig vad du skulle göra – fast med ett litet frågetecken efter, och det är inte en fråga. Såna som han frågar inte. Dom kräver. För att dom tycker dom förtjänar det. Fattar du vad jag säger?
- Wilma** *(Nickar.)*
- Rebecca** Kom så går vi hem.
- Wilma** Okej.
- Rebecca** Fast du vet att jag inte kan hjälpa dig, va? Jag fattar att du behöver nån som kan hjälpa dig men det är inte jag. Jag kan inte ens hjälpa mig själv. Jag kommer bara att vänta hemma hos dig tills bussen kommer, det är dealen – okej?

Wilma Okej. *(kort paus)* Fast jag vill följa dig till bussen då.

Rebecca Varför då? Det är konstigt ju.

Wilma Men jag vill det. Det är min deal. Jag vill följa dig till bussen och se dig gå på och försvinna iväg okej?

Rebecca *(efter ett ögonblick)* Okej.

Wilma Då går vi då.

Rebecca Okej.

Wilma tar Rebeccas hand, och de går därifrån.

Mörker.

* * *

*Det väldiga Bottenhavet. Himlen gryr över klippan.
Det har gått en natt sedan vi såg Wilma och Rebecca,
och nu står de där på klippan vid havet.*

*Rebecca drar sig mot klippkanten, som om hon inte
kan låta bli ...*

Wilma Hey!

*Wilma drar undan henne med våld och ställer sig i
vägen.*

Rebecca What the fuck!

Wilma Inte fram till kanten, det var dealen.

Rebecca Jag ville bara kolla ner ta det lugnt!

Wilma Såg du inte skylten: "rasrisk"!

Rebecca Jo, ja men så jävla instabil kan den ju inte vara.
Då hade ju skiten rasat bara av vädret
här omkring.

Wilma Det är klart den inte rasar av lite väder men av
tyngden av nån jävel som står

Rebecca *(avbryter)* Jag menar inte lite väder, jag menar is
och smältvatten erosion och sånt.

Wilma Det var dealen. Du går inte nära kanten. Du får
inte göra om dealen.

Rebecca Men jag vill bara titta ner och se om du har rätt.
Om man verkligen skulle dö av fallet.

Rebecca *(fortsätter)* För om du har fel, så har du ju fel.

Wilma Jag har inte fel. Och det vet du.

Rebecca Jag är vuxen och om jag vill gå fram och titta, så gör jag det.

Wilma Det gör du fan inte alls.

Rebecca Vad är det med konceptet vuxen som du inte fattar! *Jag* bestämmer vad *jag* ska göra.

Wilma Och du bestämde dig för att göra en deal med mig.

Rebecca Ja. Men nu vill jag titta ner för att jag *vill* det. Och det är inget du kan göra åt det.

Wilma *(ställer sig bredbent med fötterna i linje med skuldrorna)* Jag kan slå dig.

Rebecca Vad fan! Hotar du mig nu?

Wilma Kommer du hit så slår jag dig.

Rebecca Fattat du inte hur jävla uppfuckat det är! Hota mig med våld.

Wilma Det skiter jag i. Går du nära kanten så slår jag dig så jävla hårt i face:et att du kommer ringa 112.

Rebecca Jag är inte rädd för en liten sjuttonåring.

Wilma Det är du visst, du har aldrig blivit slagen i face:et eller hur?

- Rebecca** Det är inget folk generellt gör: slår varann i ansiktet.
- Wilma** Kanske i din värld.
- Rebecca** *(tar ett djupt andetag och försöker lugna ner situationen)* Okej. Jag ska gå försiktigt fram till kanten nu. För att jag vill det. Och sen går jag tillbaka igen. Och du ska inte göra nåt för att hindra mig, fattar du? För att du har ingen rätt att göra det. Fattar du det?
- Wilma** Försök.
- De stirrar ner varann ett ögonblick, innan Rebecca börjar gå mot kanten beslutsamt.*
- Mörker. En väldig smäll som ringer i öronen.*
- Ljuset går upp och Rebecca står dubbelvikt med händerna för ansiktet.*
- Rebecca** *(skriker av smärta)* Fuuuck! Vad i helvete! *(försöker andas, men det gör också ont)* Hur fan kan du slå så hårt fuuck me! Det gör så jävla ont! *(försöker resa sig upp, men blir snurrig och är tvungen böja sig ner igen)* Jag kan inte fatta att du slog mig i face:et!
- Wilma** Jag sa ju det.
- Rebecca** Det gör ju skitont ju!
- Wilma** Ja, så klart det gör. Jag slog dig i face:et ju, det är klart det gör ont.

Rebecca ger upp alla planer på att ställa sig upp och sjunker ner på knä istället med en grymtning.

Wilma Fast nu vet du hur det känns. Det är bra, då kommer det inte som en överraskning nästa gång. För det mesta du känner nu är chock. Chock över att nån faktiskt slog dig och chock över att det faktiskt gör jävligt ont.

Rebecca *(börjar nästan gråta)* Du slog mig. I face:et!

Wilma Men vad fan börja inte *(på väg att hjälpa henne upp)* gråta som en liten bitch.

Rebecca *(slår undan hennes händer)* Du misshandlar mig! Och sen försöker du få det att låta som om det skulle vara bra för mig. Du, vet du *(får plötsligt styrkan att kasta sig upp)* det är fan helt jävla sinnessjukt beteende!

Wilma Jag varnade ju dig!

Rebecca Det spelar ingen jävla roll. Vilket jävla psyko slår nån bara för att hon inte får som hon vill.

Wilma Försök inte, vi hade en deal.

Rebecca Fuck din jävla deal! Du slog mig! I vilken jävla värld är det ens nästan okej? Jag har inte gjort ett skit mot dig.

Wilma Du ljög ju! Du lovade att inte gå nära kanten.

Rebecca Ja. Och sen såg jag den och såg att den kanske var så farlig som du sade.

Rebecca *(fortsätter)* Och då ändrade jag mig. Det får vuxna människor göra. Och andra *vuxna* människor som inte är helt jävla psyko, dom låter en ändra sig. Utan att flippa. Fattar du inte hur jävla sjukt det är att reagera med våld i sån situation. Är du så jävla uppfuckad i huvudet att det inte ens registrerar i ditt huvud hur jävla sjukt det beteendet är?

Wilma gör sitt yttersta för att inte börja gråta.

Rebecca Ska du börja gråta som en liten bitch nu?

Wilma gör en liten skarp rörelse – nästan mikroskopisk, men ändå tydligt aggressiv – mot Rebecca. Wilma hejdar sig genast, men Rebecca uppfattar den och ryggar tillbaka ofrivilligt.

Rebecca *(överraskad)* Du vill fan slå mig igen. Du är ju inte klok ju. Du, vet du jag är genuint orolig över din mentala hälsa, det är fan inte friskt att vara så våldsam.

Wilma Oroa dig över din egen istället

Rebecca *(avbryter)* Som med Adrian. Första gången du berättade det, där på busshållplatsen igår kväll då nämnde du det inte ens. Det var inte förrän andra gången, i natt som du sade att du slog honom.

Wilma Det är fan inte konstig att slå nån som försöker sticka in sin kuk i ens rövhål.

- Rebecca** Nej. Men att du inte ens berättar det, att du utelämnar den biten när du berättar det, det säger nånting om hur du har normaliserat våld i ditt huvud – och det är inte friskt, det är inte det, jag är ledsen.
- Wilma** *(lugnt)* Att slå nån på käften är den lämpliga reaktionen på att få en kuk i röven som man inte har bett om.
- Rebecca** Du hade *all* rätt att slå honom. Men det handlar inte om rätt eller fel. Det handlar om att det inte ens registrerar i ditt huvud att det är en ganska viktig omständighet – att du slog honom blodig med en bygglampa.
- Paus. Havet dånar i bakgrunden.*
- Wilma** *(tyst)* Det är du som inte är frisk.
- Rebecca** Vad sa du?
- Wilma** Det är du som inte är frisk!
- Rebecca** *(avfärdande)* Du är en sån jävla barnunge.
- Wilma** Du tror ju jag är dum i huvudet – som inte fattar.
- Rebecca** *(gestikulerar ”vad fan menar du?”)*
- Wilma** Ingen går av bussen här, *ingen*. Och du ljuger så jävla dåligt när du säger att du aldrig hört talas om det här stället.
- Rebecca** *Ingen* har hört talas om det stället!

- Wilma** Du har! Du såg dom övergivna bilarna när vi gick hit. Och du har läst samma forumtrådar som jag. Du vet precis var du är.
- Rebecca** *(på väg att säga "nej", lite för sent)*
- Wilma** Du är här för att ta livet av dig. Och du är så dum i huvudet att du tror att jag inte fattar det. *(kort paus)* Det är därför jag slår dig. För jag tänker inte låta det hända.
- Rebecca** *(efter en paus)* Jag skulle aldrig göra det framför dig, det skulle jag aldrig. Jag lovar. *(kort paus)* Och jag tänker inte göra det. På riktigt, jag tänker inte det. Jag bara turistar här vid slutet av världen. Jag ville bara se det. Och känna lite hur det skulle kännas, det är allt.
- Wilma** Ja. Och jag är inte dum i huvudet. Det är precis det folk gör innan dom tar livet av sig. Vandrar fram och tillbaka över Golden gate och leker med tanken.
- Rebecca** *(efter ett ögonblick)* Jag vet. Och jag säger inte att jag kanske inte gör det sen, nån gång. Men jag lovar dig att jag inte gör det nu. Och gör jag det, så gör jag tusen mil från dig, och du kommer aldrig att få veta nåt om det.
- Wilma** Jag hatar det ännu mer.
- Rebecca** *(efter ett ögonblick)* Du har känt mig i ... sjutton timmar. Du har levt i sjutton år utan mig. Och det gick ju bra, eller hur! Du klarar dig alldeles fint utan mig.

Wilma Nej ... Nej. Det gick inte alls bra. Det var sjutton skitdåliga år. *(kort paus)* Jag klarar inte sjutton till.

Rebecca Du får inte säga så till mig.

Wilma Det är för sent. *(kort paus)* Jag har redan sagt det.

Mörker.

Det spelas en vacker och vemodig poplåt som antyder att allt kommer att bli bra.

* * *

Rebecca ligger fastspänd med hand- och fotbojor i skinn, oklart om det är mot sin vilja. Medan Wilma letar information på nätet.

Rebecca *(rycker i bojorna)* Var har du ens fått dom grejerna ifrån?

Wilma Under mammas säng.

Rebecca Lyssna du har helt tappat det. Du kan inte kidnappa folk mitt ute i ingenstans. Det här är inte ett jävla Resident Evil-spel, det här är *mitt* jävla liv och jag vill komma loss nu!

Wilma Du får komma loss när jag vet vad jag ska göra med dig. Så låt mig bara googla ifred. Jag kan inte tänka medan du pratar hela tiden.

Rebecca har aldrig föreställt sig vara i sådan här situation och har inga idéer kvar hur hon ska hantera det. Så för en liten stund ligger hon bara där helt handlingsförlamad och vilsen, medan Wilma googlar. Sedan dyker en oroande tanke upp hos Rebecca ...

Rebecca Du har inte ... *(förstår inte att hon är på väg att fråga detta)* dödat Adrian, va?

Wilma Va! Nej! Hur fan kan du ens fråga det!

Rebecca Nä, jag vet inte. Jag bara tänkte ... jag vet inte. Jag är bara rädd. Jag är jätterädd för dig, Wilma och jag pallar inte det här.

- Wilma** *(förstår allvaret)* Jag fattar. Och jag är jätteledsen att jag skrämmer dig. Men jag vågar inte släppa loss dig nu för jag är *också* jätterädd. Att du ska ta livet av dig. *(kort paus)* Och jag fattar verkligen att du blir rädd för en sån som mig. Precis som Adrian.
- Rebecca** Jag är fan inte som Adrian!
- Wilma** Nä-nä, jag menar inte så, du är inte alls som Adrian så. Jag bara menar att du inte van vid såna som mig, att du kommer från en fin familj som Adrian, och inte från ett skabbigt hus med sexleksaker.
- Rebecca** Jag kommer inte från en fin familj Wilma, varför tror du det?
- Wilma** *(tänker efter)* Jag vet inte.
- Rebecca** För det gör jag inte. Jag hatar alla adrians och deras fina familjer.
- Wilma** Vad gör dina föräldrar då?
- Rebecca** Min mamma driver en ridklubb.
- Wilma** *(skeptisk)* Det låter ganska fint.
- Rebecca** Inte en sån ridklubb. Med blonda tjejer med vita ridbyxor. Utan en sån halvvägs till ingenstans, där man måste sälja av hästar för att ha råd med vinterfodret.
- Wilma** Vadå, är du uppvuxen på landet?

Rebecca Ja.

Wilma Nä.

Rebecca Jo. Jag är bara bra på att fejka det.

Wilma Jättebra. *(kort paus)* Och din pappa?

Rebecca Man har inte en pappa när man har en sån mamma som jag.

Wilma *(efter ett ögonblick)* Har du några pengar?

Rebecca *(skrattar)* Nej. Och jag vet att jag är suicidal, tekniskt sätt, men jag kommer inte ta livet av mig, jag lovar, jag vågar inte eller jag vill nog egentligen inte heller, jag vet inte, jag tror inte jag är suicidal, inte på riktigt, inte liksom ... som en diagnos. Det är inte så allvarligt. Om det var så allvarligt ja, då skulle jag ... det finns liksom hur mycket hästmedicin som helst hemma, jag skulle bara kunnat gjort det där. *(kort paus)* Om jag menade det på allvar, om det var allvarligt på riktigt. Jag är bara en jävla misärturist, Wilma. Jag är inte på riktigt.

Wilma *(funderar en stund)* Kanske. Fast jag trodde inte att Adrian skulle göra det heller.

Rebecca Men han gjorde det inte! Tro mig.

Wilma Hur kan du vara så säker på det?

Rebecca Man försöker inte sätta på nån där bak, och sen kasta sig utför en klippa några timmar senare.

- Rebecca** *(fortsätter)* Det går liksom inte ihop.
- Wilma** Vadå, för en stund sen lät det som om du skyllde på mig för att jag slog honom, att det var det som
- Rebecca** *(avbryter)* Nej. Nej. Nej. Tvärtom. *(kort paus)* Det låter mer som han hade ett motiv då. Att lura dig. Som hämnd.
- Wilma** Men varför skulle han lämna kvar sina grejer? Om det är som du tror: att han bara åkte hem. Varför tog han inte med sig allt?
- Rebecca** *(frustrerad)* Jag vet inte. Otymligt på bussen, jag vet inte. Han har råd med nya grejer.
- Wilma** På allvar finns det nån vettig förklaring till att lämna kvar sina grejer?
- Rebecca** Ja, säkert hundra stycken.
- Wilma** Som vad då!
- Rebecca** *(efter en paus)* Är *alla* hans grejer kvar?
- Wilma** Nä. Inte allt. Inte telefon och sånt.
- Rebecca** Okej vad mer är borta då?
- Wilma** Lite kläder och sånt. *(drar i sin hoodie)* Men den här är kvar.
- Rebecca** Och ”sånt” vad menar du med sånt?

- Wilma** Smågrejer.
- Rebecca** Exakt vad då?
- Wilma** Lite kläder. Och sånt.
- Rebecca** Sånt, vad då?
- Wilma** Ryggsäcken, och sånt.
- Rebecca** Men för helvete! Då är det ju självklart att han rymt hem igen, han har ju packat en jävla ryggsäck.
- Wilma** Jag vet inte, han kanske skulle packa den full med stenar, för att sjunka ...
- Rebecca** Med ett ombyte av kläder också? Tänk! För helvete!
- Wilma tänker, för i helvete, men hon gillar inte tanken.*
- Rebecca** Han är hemma igen, garanterat. Du har inte gjort nåt fel. Han behöver inte räddas. Och *jag* behöver inte räddas heller. Ta loss dom här nu, är du snäll.
- Wilma** *(tyst)* Du kanske bara manipulerar mig.
- Rebecca** Det är *han* som manipulerat dig. Och jag vet att det suger att erkänna för sig själv att man blivit lurad ... Men du har blivit lurad, Wilma.
- Wilma går undan och fortsätter googla.*

Rebecca Har du kollat runt mer på hans Snap-konto? Om han höll på så med dig, så har han säkert hållit på med andra tjejer också. Kanske ännu yngre tjejer. Kanske inte helt dumt för honom att nån annan bevisligen haft tillgång till hans konto. Om han gjort nåt riktigt dumt där. *(kort paus)* Då kanske han kan skylla ifrån sig, om han skulle få problem.

Paus

Rebecca *(till vem som helst som hör)* Hjälp! Hjääälp! Jag är kidnappad!

Wilma Shut up!

Rebecca Jag är här! I det gula huset! Ring 112! Hjääälp! Dom håller mig fången! Snälla ...

Wilma Kan du vara snäll och sluta skrika! Ingen hör dig. Det är femhundra meter till närmsta hus.

Rebecca Det är ju ett hus precis sidan om tror du jag är helt dum i huvudet!

Wilma Ja, du är dum i huvudet om du tror att nån bor i det. Det är smedens gamla hus.

Rebecca Släpp loss mig, för helvete!

Wilma *(tvingar Rebecca till tystnad)* Nej. Det står här: "the victim will push away anyone, who they perceive to be an obstacle to their plans."

- Wilma** *(fortsätter läsa på sin telefon)* ”This alienation process works both to eliminate outside interference, and to further cement the victims feeling of social isolation.” Och det är ju precis det du gör, precis det. När du knuffar bort mig.
- Rebecca** Du har ju för fan kidnappat mig!
- Wilma** Inte för att jag vill! Det står här att det är en red flag. Att självmordsförsöket inte är långt borta då.
- Rebecca** Jag har fan ont överallt. Du måste släppa loss mig.
- Wilma** Det tänker jag inte göra, det var fan inte lätt att hålla ner dig och spänna allting samtidigt det var ett jävla jobb. *(kort paus)* Fast det är lite pinsamt hur lätt det var att övermanna dig. Tänk om jag var en seriemördare? Det står alltid att man ska göra motstånd om man kan.
- Rebecca** Du är ju helt sjukt mycket starkare än mig.
- Wilma** Nä, jag är normalstark. Men du verkar ha nån jävla konstig spärr mot våld.
- Rebecca** Det är normalt! Jag är *normal*.
- Wilma** *(efter en paus)* Har du hört om det nya viruset?
- Rebecca** Det i Kina? Ja, så klart.
- Wilma** Det är inte bara i Kina. Det är överallt i Iran också säger dom. Och trettio stycken nu i Sverige.

Rebecca Ja?

Wilma Ja, vem vet. Du kanske måste stanna här vare sig du vill eller inte. Det kanske är värsta Resident Evil-smittan därute snart.

Rebecca Wilma. Du måste släppa loss mig.

Wilma Jag funderar på saken.

Rebecca Tänker du göra det länge eller?

Wilma Jag vet inte. *(kort paus)* Varför har du inte berättat vad du heter?

Rebecca För att du inte har frågat.

Wilma Har jag inte?

Rebecca Jag heter Rebecca.

Wilma Rebecca?

Rebecca Ja. Och jag lovar – jag kommer inte hoppa, jag kommer inte det. För det är det du vill höra, eller hur? Jag lovar att inte hoppa.

Wilma Och du åker inte och gör det någon annanstans då?

Rebecca Jag kan stanna här. Ett litet tag. Om du är orolig.

Wilma Jag är det.

Rebecca

Du behöver inte oroa dig mer.

Mörker.

* * *

Vi hör det väldiga havet i mörkret. Ljuset går upp över klippan. Det har gått mer än tio år. Rebecca står vid kanten och tittar ner. Wilma dyker upp. Båda två är vuxna sedan länge.

Wilma Nä men, vilken trevlig överraskning. *(de stirrar på varandra en kort stund)* Tänka sig att stöta på dig här. Vid slutet av världen.

Rebecca Ja ... Hej.

Wilma Hej.

Rebecca Så du ... du patrullerar fortfarande klippan? Jag ... Det trodde jag verkligen inte. Det har ju inte kommit några fler videos.

Wilma Nä. Det är ju lite svårt när man inte har nån som kan filma en. Men jag fortsätter. Dag in och dag ut. I alla fall en liten stund. Bara om ifall att.

Rebecca Det är beundransvärt. Det är det på riktigt. Du borde vara stolt. *(kort paus)* Ja, jag körde förbi ditt hus, men det såg helt övergivet ut. Annars hade jag knackat på så klart. När jag ändå var här. *(kort paus)* Jag är bara på genomresa alltså.

Wilma Ja ingen stannar ju här. Om man inte har slutgiltiga planer förstås.

Rebecca Dom kommer fortfarande alltså?

Wilma Ja. Dom kommer fortfarande.

- Rebecca** För jag har inte sett nånting i media om det på länge.
- Wilma** Det har fallit i mediaskugga. Men det är fortfarande känt. Vi gjorde det jävligt känt. Inte Logan Paul-känt – men ändå.
- Rebecca** Ja, det kanske var kontraproduktivt – det vi gjorde. Men vi var unga. Och det är ju inte lätt att föreställa sig dom långsiktiga konsekvenserna.
(*kort paus*) Fast vi hjälpte ju många också. Och du – du fortsätter ju uppenbarligen. Jag menar, det är verkligen nånting att vara stolt över.
- Wilma** Jag gissar att du inte heter Rebecca Halvarsson längre?
- Rebecca** Jo. Jag bara ... lade ner social media, och allt sånt.
- Wilma** Jag bara antog det. För du försvann verkligen.
- Rebecca** Jag är ledsen. (*kort paus*) Jag var tvungen att komma bort. Men jag är ledsen – att jag bara försvann så. Jag var ung, och dum.
- Wilma** Du måste ha lagt ner en hel del energi på det. Att försvunna så grundligt. Du är i princip ogooglingsbar.
- Rebecca** Inte om man kan kanji. (*kort paus*) Jag flyttade till Japan. Det är därför.
- Wilma** Hur fan hade du råd med det?

Rebecca har ingen lögn redo.

Wilma None of my business. Så klart.

Rebecca Du vet ju att det var en dröm. För mig.

Wilma Så var det ... allt du hade drömt om?

Rebecca Jag vet inte.

Wilma Åkte du till självmordsskogen då?

Rebecca *(skrattar lite)* Ja. Faktiskt.

Wilma Hur var det då?

Rebecca Sjukt nog så var det en massa skolbarn på utflykt när jag var där. Och solen sken genom löven. Så det var svårt att tänka sig. Det var inte alls som här.

Wilma Jo, här är en härligt förtryckande atmosfär: jättelik gråhet, med himlen och havet. Som nästan kräver att man tar livet av sig.

Rebecca Du ser ut att må bra – och vuxen och allt.

Wilma Mm. Jag mår bra.

Rebecca Du är inte så lätt att googla du heller. Du står ju inte på din mammas hus.

Wilma Nä, banken tog det – och lät det bara förfalla. Jag köpte smedens på exekutiv auktion för några år sen.

Rebecca Jaha. Ja, jag såg att verkstan såg renoverad ut. När jag körde förbi. Och att det var nåt företag där nu.

Wilma Ja, det är mitt. Företaget.

Rebecca Vad roligt. Att det går bra för dig.

Wilma Det går runt i alla fall.

Rebecca Men du är inte skriven på den adressen heller.

Wilma Du har verkligen googlat mig. Nä, jag är faktiskt inte skriven någonstans i Sverige.

Rebecca Jag visste inte ens att det gick.

Wilma Man får lägga lite energi på det. Om man vill försvinna ur systemet. Men det finns tutorials på internet. Är det din Subaru förresten?

Rebecca Nä ... Bara en hyrbil, det var den enda modellen dom hade.

Wilma Då vet gps-trackern att du är här.

Rebecca Jag antar det.

Wilma Så du kan inte bara försvinna ut i tomma luften.

Rebecca Jag behöver inte räddas, Wilma.

Wilma Och jag kan inte rädda dig heller, Rebecca.

Rebecca Det var inte meningen, att du ... Om jag hade vetat att du bodde kvar ...

Wilma När går hyrestiden ut på bilen?

Rebecca Jag hyrde den en hel vecka, fria mil. Så det är fem dagar kvar innan jag ska lämna tillbaka den. Jag kan visa dig.

Rebecca visar upp hyrappen på sin telefon.

Wilma Okej.

Rebecca Så det här är inte sista stoppet, om det var det du trodde.

Wilma *(efter ett ögonblick)* Du har tur, jag har en flaska japansk whiskey hemma.

Rebecca Du gillar väl inte whiskey?

Wilma En present. *(på väg att gå)* Som lämnades kvar.

Mörker.

* * *

Telefonsignaler. Wilma, tydligt uppspelt, tittar på telefonen som ligger framför henne. Rebecca står bakom, avvaktande. Många signaler går fram innan någon svarar.

- Adrian** *(med illa dolt förakt)* Hej.
- Wilma** Hej, Adrian! Du vet ju att jag inte gillar när du tar för lång tid på dig att svara.
- Adrian** Jag vet. *(kort paus)* Jag tycker inte det har gått så lång tid sen du ringde sist.
- Wilma** Nä, jag är ledsen för det. Men det är för att idag, idag har jag en väldigt speciell gäst med mig.
- Adrian** *(oroad)* Vem då?
- Wilma** Rebecca är här på besök. Rebecca som jag hade Youtube-kanalen med. *(till Rebecca)* Adrian är ett fan *(till Adrian)* Visst är du det?
- Adrian** Mm.
- Wilma** *(till Rebecca)* Adrian gillar wholesome content på internet. *(till Adrian)* Vilket är din favoritvideo jag har glömt?
- Adrian** Mm ... Ja ... Det är väl den där, den där med han ... konstnären från Sigtuna.
- Wilma** Ja, så klart – konstnären från Sigtuna. Det är klart, det måste ju vara närliggande för dig. Lätt att relatera till.

Wilma *(fortsätter till Rebecca)* Han lever fortfarande sist jag kollade. Kommer du ihåg honom?

Rebecca Jag kommer ihåg varenda en vi hjälpte.

Wilma *(till Adrian)* Säg hej till Rebecca förresten!

Adrian Hej.

Rebecca Hej!

Wilma Och vet du Adrian är musiklärare nu. På Adolf Fredriks i Stockholm.

Rebecca Oj då.

Wilma Det är där alla kändisar har gått.

Rebecca *(till Adrian)* Grattis!

Adrian Tack!

Wilma Men det är ju en grundskola. Så även om Adrian har rätt och han har påtalat det flera gånger för mig, att han inte gjort nåt direkt olagligt. Fast det skulle ju inte se så bra ut för honom. Om det skulle komma ut, alla dom screenshots som jag har från hans gamla Snapchat. Jag menar, så här i efterhand är det ju uppenbart att ge mig inlogget var en jävligt dum idé. Speciellt eftersom han hade städat så jävla dålig innan. Men och det här har han också påtalat ofta. Att han var ju ung. Och i väldigt dåligt skick, psykologiskt och då länker man inte på dom långsiktiga konsekvenserna alltid. Eller hur, Adrian?

- Rebecca** *(oroligt, till Adrian)* Varför ringer hon till dig?
- Wilma** Ja, nu kanske Rebecca blev orolig här, att du spelar in oss, mitt i ett pågående brott. *(till Rebecca)* Men det är ingen fara, det här är inte heller olagligt. För det är inte utpressning om det inte innebär vinning för gärningsmannen. *(till Adrian)* Visst står det så i brottsbalken, Adrian?
- Adrian** Ja. Så står det.
- Rebecca** Så varför ringer du honom då?
- Wilma** Bara för att prata med honom.
- Rebecca** Varför då?
- Wilma** Botgörrelse. *(kort paus)* Eller hur, Adrian?
- Adrian** Mm.
- Wilma** *(till Rebecca som fortfarande ser frågande ut)* För att varje gång han ser mitt nummer så får han en klump i halsen. Varje gång han pratar med mig så känner han skam. *(kort paus)* Jag är dom långsiktiga konsekvenserna. *(kort paus)* Eller hur, Adrian?
- Adrian** Ja.
- Rebecca** Hur länge har hon gjort så här?
- Adrian** Fem år.

- Rebecca** Och om du inte svarar så skickar hon allt till chefen, eller?
- Wilma** Det är hans moster: chefen. Biträdande rektor är hans moster, det är så han fick jobbet.
- Rebecca** Jag tyckte nästan synd om dig där ett ögonblick, Adrian. Jag tänkte nästan övertala henne att sluta. Men du kan dra åt helvete.
- Wilma ler och nickar åt Rebecca.*
- Adrian** Du, Rebecca du har helt rätt att jag spelar in det här. Och Wilma kanske inte har nånting att förlora inget jobb, ingen chef, inget sånt. Men du kanske har?
- Rebecca** Hotar du mig? Är det *det* du gör?
- Adrian** Nej. Jag bara gör en observation. Och den verkar vara korrekt.
- Wilma** Gubben, du kan inte ha mer fel. Rebecca har kommit hit till slutet av världen. Helt utan nånting. Hon har inget att förlora. *(kort paus)* Och nu har du dessutom irriterat mig. Så jag tänker att jag ska sätta mig och mejla det jag har till rektorn nu. Och du kan ju under tiden fundera ut hur du ska ta dig in i hennes mejlbox innan hon ser det. Hej då!
- Adrian** Vänt
- Wilma lägger på och börjar genast skriva ett mejl.*

Rebecca *(efter en stund)* Tänker du göra det?

Wilma Ja, det är klart. Ingen bot, utan bättring.

Rebecca Nu?

Wilma Ja, nu. Jag har en zip-fil redo.

Paus.

Wilma Så där, ja.

Rebecca Skickade du det?

Wilma Ja. Det är iväg. *(kort paus)* Fast det kommer säkert inte hända ett skit. Kanske ett obekvämt medarbetarsamtal, det är allt. Men han kommer i alla fall ha ont i magen ett tag – och det är ju alltid nåt.

Rebecca Inte att det är fel, det du gör. Men det är ganska jävla uppfuckat, Wilma.

Wilma Om du vill så kan du ta soffan i natt. Du måste ju sova nånstans.

Rebecca Tack. Men jag ska nog bege mig snart.

Wilma Är du rädd att jag ska fråga var Patreon-pengarna tog vägen?

Rebecca försöker se oförstående ut.

Wilma Du tror fortfarande att jag är dum i huvudet.

- Wilma** *(fortsätter)* Bara för att jag inte var intresserad av Patreon-kontot. Som att jag inte skulle märka att våra pengar var borta.
- Rebecca** Förlåt. *(kort paus)* Jag ska försöka betala tillbaka din hälft.
- Wilma** Blir ju jävligt svårt om du tänker kasta dig ut från klippan.
- Rebecca** Det ska jag inte! *(kort paus)* Jag vet bara inte vad jag ska göra rikligt.
- Wilma** Nähä. *(kort paus)* Så vill du ha soffan då?
- Rebecca** Jag fattar inte ärligt talat. Du har varit vuxen i ett jävla decennium – varför har du inte stuckit härifrån?
- Wilma** Hur då?
- Rebecca** Vad då, hur då? Bara ... packa din bil och dra.
- Wilma** Dra var då? Allvarligt! Jag har inte råd med ett ställe någon annanstans. Och jag kan inte få något storstadsjobb med en adress *här*. Enda sättet är om jag flyttar ihop med någon jävla kapitalkille – och det tänker jag fan inte göra.
- Rebecca** Du, har du ens försökt med ett jobb? Innan du suddade bort dig från adressen här.
- Wilma** Och hur hade du råd med en Tokyo-hyra? Alldeles själv – utan kille?

Rebecca Fuck you, Wilma. Du försöker alltid skulda mig.

Wilma Jag erbjöd dig en soffa! Det var ju för fan du som började tjafsa.

Rebecca Det är som om du försöker hämnas, eller nåt.

Wilma Vad fan snackar du om! *(kort paus)* Hade det handlat om hämnd hade jag låtit dig hoppa igår.

Rebecca Jag var fan inte på väg att hoppa! Och det vet du!

Wilma Jag tror du hade hoppat. Om du hade fått lite positiv förstärkning bara.

Rebecca Vad fan menar du med det?

Wilma Jag menar, med lite uppmuntran så hade du säkert inte feget ur.

Rebecca Det fan inte feget. Och det är fan inte nåt jag vill heller och *det vet* du.

Wilma Nä, det vet jag inte. Jag vet inte hur ditt jävla decennium har varit. Du ser lite ut som en av dom som hoppar.

Rebecca Det gör jag fan inte alls!

Wilma *(skrattar åt henne)* Lite.

Rebecca *(efter ett ögonblick)* Ibland tror jag fan att du är ond på riktigt.

Wilma Nej. Dom flesta hjälper jag, dom som kommer. Pratar med dom, visar lite allmän medmänsklighet som du och jag gjorde. *(kort paus)* Men sen om det kommer nån som ... Du såg den där Audin utan reg-plåtar, i verkstan. Jag hjälpte henne också. Fast på ett annat sätt.

Rebecca kan knappt tro det hon hör.

Wilma Ibland ser man ju bilen, innan man ser dom. Och då har man ju tid att googla lite: inkomst-uppgifter, fastigheter dom äger och så. Och hon ägde *två* lägenheter i Stockholm, och sommarhus på Gotland också. Så hennes bana pekade uppåt. *(kort paus)* Men gravitationen är obeveklig, det är en fundamental kraft. Se inte så chockad ut jag gör inget oväntat. Jag menar, trodde hon verkligen att det inte skulle blir några konsekvenser av att *ta* så mycket? Jag är dom långsiktiga konsekvenserna. *(kort paus)* Jag är gravitation. Det vore dumt att inte förvänta mig.

Rebecca *(efter ett ögonblick)* Knuffade du henne?

Wilma *(ler)* Nej. Jag bara gick med henne till kanten. Pratade med henne. Höll hennes hand. *(paus)* Och sen släppte jag taget. Och när hon föll; när hon försvann i vågorna då kunde jag nästan förlåta henne.

Mörker.

* * *

Rebecca sitter ensam i mörkret. Wilmas telefon ringer och Rebecca tittar vem det är. Tills sist svarar hon.

- Rebecca** Hallå?
- Adrian** Vem är det här?
- Rebecca** Det är Rebecca.
- Adrian** *(efter ett ögonblick)* Är Wilma där?
- Rebecca** Klockan är tolv, Adrian; hon sover. Kan jag hjälpa dig med nåt?
- Adrian** Möjligtvis. *(kort paus)* Jag tänkte föreslå en kompensatorisk utbetalning till Wilma; jag har erbjudit det tidigare. Men hon har inte visat sig vara flexibel. Kanske *du* skulle kunna vara intresserad av en sådan lösning?
- Rebecca** En utbetalning för vad då vad menar du?
- Adrian** Det hade varit en stor hjälp för mig om jag hade ett vittne på min sida. Ett vittne som kunde berätta hur galen Wilma är egentligen. Det tror jag skulle betyda mycket för skolledningen.
- Rebecca** Varför tror du att jag skulle vara intresserad av dina pengar?
- Adrian** Du verkar vara en klok person. *(kort paus)* Jag har ju sett dig på Youtube resonera med potentiella hoppare. Du ger intrycket av att vara en väldigt sansad människa.

- Rebecca** Till skillnad från Wilma?
- Adrian** Ja ... till skillnad från Wilma. Jag antar att det finns en förklaring till varför du slutade arbeta med henne. Har jag inte rätt?
- Rebecca** *(spelar med ett ögonblick)* Kan du betala ut en summa i krypto?
- Adrian** Ja. Det ska väl inte vara något problem. Har du någon summa i åtanke?
- Rebecca** 250 000 yen. *(kort paus)* Det kostade vår sketna lägenhet i månaden. Och varje dag satte jag mig på tåget till Roppongi för att jobba ett skift. Halva personalstyrkan var européer; och allihop äckliga jävla medelklassungar, som var helt omedvetna om att varenda japan som kom in genom dörren hatade dem. Och sen åkte jag tillbaka till lägenheten och där satt min jävla pojkvän, som kanske skrivit tre mejl under dagen, och ändå fått dubbelt så mycket betalt som jag. Och så säger han: ”Du kunde ju tagit med något från restaurangen till mig”. Med sin fula jävla lundensiska och så undrar han varför jag hatar honom. Medan jag sitter bokstavligen på tåget och dagdrömmer om att sticka honom i magen så att tarmarna ramlar ut.
- Adrian** *(osäkert)* Jag är alltså fortfarande beredd på att kompensera dig.
- Rebecca** *(en annan ton, en ny ton, en ton av kall, bottenlös vrede)* Jag ska köra till Stockholm nu, Adrian.

Rebecca *(fortsätter)* Och jag vet att du bor på Dalagatan, precis bredvid Astrid Lindgren. Och det är ju gångavstånd till Adolf Fredriks. Så jag ska sitta där, Adrian i min bil, parkerad vid Vasaparken. Och när jag ser dig, Adrian. Då kliver jag ut och sticker dig. *(kort paus)* Och jag fattar att du spelar in det här samtalet också och att du kommer att gå till polisen. Men jag kommer att sticka dig ändå. Vad du än gör. Så kommer jag att sticka dig, Adrian.

Rebecca lägger på. Wilma in, från skuggorna.

Rebecca Hur länge har du stått där och tjuvlyssnat?

Wilma Tillräckligt länge. *(kort paus)* Så tänker du göra det?

Rebecca Nä. Jag pallar inte.

Wilma Jag tror du freakade honom ordentligt i alla fall.

Rebecca Mm.

Wilma *(efter en paus)* Jag fattar varför du stack, jag fattar verkligen det. Och jag fattar varför du inte sade någonting. Jag hade nog följt efter. Som ett jävla weirdo.

Rebecca *(klappar på henne)* Mm.

Wilma Du, hur mycket stal du egentligen? Jag har ingen koll på hur mycket vi hade på Patreon.

Rebecca Jag är väl skyldigt dig en fyrtiofem ungefär.

Wilma Så vi hade nittiotusen där?

Rebecca Nåt sånt, ja.

Wilma Det är ju fan riktigt bra.

Rebecca Inte Logan Paul-bra, men ja, ganska bra.

Wilma Mm *(kort paus)* Man skulle ju kunna hitta på nåt.

Rebecca Vad då? Ingen tittar ju på Youtube längre.

Wilma Jag menar mer nåt i linje med att skära upp Adrian. *(kort paus)* Fast kanske lite mer lukrativt.

Rebecca Han ville ju pröjsa för att bli av med dig. Varför tog du inte det då?

Wilma Jag äter hellre bajs än tar emot pengar från honom.

Rebecca Jag vet.

Wilma *(efter en paus)* Men det jag inte fattar, det är ...
Varför kom du tillbaka hit?

Rebecca Jag kom inte hit för klippans skull, det fattar du väl. Jag kom hit för din skull. *(kort paus)* Du är den enda som inte vill att jag åker iväg. Du vill alltid att jag stannar.

Wilma Det är klart jag vill att du stannar.

*Det spelas en vacker och vemodig poplåt som antyder
att allt kommer att bli bra.*

Mörker.

* * *